
Gueth Péter

LEGYEN SÖTÉT

RÉSZLET A KOSONG CÍMŰ REGÉNYBŐL

Felcsaptam a légpuska csövet, céloztam és lőttem. A golyó az irodaajtó szélébe csattant, visszhangzott az egész lakás. Kioldottam a zárat, felhúztam a rugót, betöltöttem, majd hanyagul újra célra tartottam. A puskatust sem szorítottam rendesen a vállamhoz, nem tartottam bent a levegőt se, ahogy a filmekben szokták, csak úgy, ahogy a székemben ültem, lazán ráfogtam az irányzékot a félig nyitott ajtó rézkilincsére. Meghúztam a ravaszt. A lövés megint célt tévesztett, a golyó az irodából kirepült az előszobába, és a foga-son lógó kabátok közé puffant.

Ha a fekete szövetkabátomat találta el, valószínűleg átlukasztotta, gondoltam, és egy pillanatnyi feszültség futott végig a gyomromon. Ismét felhúztam a puskát. Ezúttal rendesen rácéloztam a kabátomra. A lövéstől meg se mozdult. A kis ólomgolyót elnyelte a sötét szövet. Újratöltöttem.

Január közepe volt, Angéla már egy hónapja elhagyott. A telefonját kikapcsolta, az emailjeimre nem jött válasz, a Facebookon letiltott. Próbáltam felhívni az anyját, de ő se tudott semmit a lányáról. Az persze sokkal valószínűbb, hogy mindent tudott.

Az én anyám még élt, újévkor felhívott. Kérdezte, hogy vagyunk. Mondtam, hogy minden rendben. Kérdezte, Anitával elmegyünk-e meglátogatni? Mondtam neki, hogy Angéla. Jól van, akkor legyen Angéla, de ha nem akartok, nem kell eljönni. Boldog új évet, anya. Neked is, kisfiam.

Lomhán teltek a napok januárban. Az ünnepek elmúltak, üres volt minden. A régi még túl közel volt, az új még nem érkezett meg. Nem esett hó, csak megfagyott a föld.

Utáltam azt a kabátot. Elszabott volt, kényelmetlen, feslett a bélése, a zsebei kilyukadtak, potyogott belőlük minden. A gombjai kocsányon lógtak, és ha megizzadtam benne, macskapisa szaga lett. Kimosni sem lehetett, mert eresztette a színét, és úgy összegyűrődött, hogy a vasaló se segített rajta. Kint szoktam lógatni a verandán napokig, hogy szellőzzék, vagy befújom

dezodorról. Olcsó kabát, menthetetlen kabát, olyan igazi jó református atyafis öltözék, áldás, békesség.

Fogtam a puskát. Nesze neked, Kazim János, bumm! Nem is az izzadságtól bűzlik a te kabátod, hanem attól a sok marhaságtól, amit benne összehordasz. A hazugság és a gyávaság szaga ez, barátom. A vasárnapi nyenyene, a temetői brühühű, a bibliaórák blablaba. Valahol ki kell jönnie ám, és hát ki is jön. Hónaljban jön ki ez, barátom. De nem jól van ez te, Kazim János. Cső le, rugó húz, új golyó be, cél, puff.

Lelőttem magamat. De nem is. Inkább kivégeztem. Ültem az irodában, körülöttem könyvespolcok tele teológiával, a falon egy festmény, fehér vitorlást dönt az erős szél, majd egy református falinaptár, faragott házi áldás, cserépkályha, polcos szekrény, benne úrvacsorai kelyhek, ónkancsó, ágendás könyv, anyakönyvek, hittankönyvek, terítők.

Félretoltam a számítógép monitorját, és az asztalra könyököltem. Úgy tartottam a puskát, hogy pontosabban tudjak célozni. Azt képzeltem, hogy benne vagyok a kabátomban, kint vagyok az előszobában nekem háttal. Vagyis az igazi Kazim János kezében a légpuskával az íróasztalánál ül, a büdös Kazim meg kint lóg a fogason. Én vagyok az igazi, és most lelövöm azt a másikat, mint egy állatot.

Ez egészen keresztényi gondolatnak tűnt. Ez az óember megöklése, gondoltam, ahogy a Heidelbergi Káté is tanítja. Nyolcvankilencedik kérdés: Hány részből áll az igazi bűnbánat, vagyis az ember megtérése? Válasz: Kettőből, az óember megökléséből és az új ember megelevenítéséből.

De az óember nem hal meg igazán, nem lehet teljesen megölni, csak öklölni lehet. Egy kéz, benne egy szüntelen szurkáló kés. Egy folyton csonttörő balta, egy végtelen sortűz. Amíg élünk, öklöljük a sötét és gonosz óemberünket, nehogy a bűn újra erőt vegyen rajtunk. Kifelé csak a szépet, csak a jót, de befelé öklölünk, a kegyes mosoly mögött egy gyilkos lapul, ez igazán református. Célra tart, levegő bent. Megérdemli.

A nagymama azt mondta, hogy mindig csak a szépet, csak a jót szabad mondani, mert a többitől minálunk nem beszélünk.

Nem is fulladt meg a Zoltán nevű nagybátyám csecsemőkorában, csak megkékölt a nitráttól. A nagypapa se verte soha a nagymamát, csak aggódott érte. Trombózisa se lett a sok kapálástól, csak megöregedett, az ujjai is csak akkor lettek köszvényesek, és a dereka is csak akkor sajgott, ha a papát valamivel zsarolni kellett. Legvégül az a combnyaktörés. A reszketeg lábai-

val karácsony másnapján megcsúszott a jégen, de még a műtét után is csak egy ártalmatlan ficam volt. Csak egy ficam, kisfiam, mondta nekem a kórházi rácsos ágyból, közben halálszag csapott ki a száján. Tizennégy voltam.

Bár tényleg nem a combnyaktörése vitte el, hanem az elfekvőn elkapott tüdőgyulladás, de abba se halt bele, csak megtért a teremtőjéhez. Elment a minden élők útján, vissza se nézett. Mi meg elmentünk a temetőbe, de nem azért, hogy eltemessük, csak hogy búcsút vegyünk tőle. Kifelé mindig csak a jót, mindig csak a szépet. Megveretni, megfulladni, eltörni, meghalni nálunk csak befelé lehet.

Megfogadtam a nagymama tanácsát. Hiába mondom, hogy nem szándékosan tettem, mert olyan ez, mint az eredendő bűn: a bűdös kabát már születésünk pillanatában ránk kerül, és megszokjuk a szagát.

Azt a sok jót és szépet, amit én a várdai református templom nyekergő szószékéről összeprédikáltam az évek során, alig merem bevallani.

Itt kell üljek az Egyenlítő alatt, tizenkétezer kilométerre az otthonomtól, az életemtől, a múltamtól, egy jávai faluszéli kulipintyóban, hogy legyen elég bátorságom hozzá.

Tizenkétezer kilométerről még Európából is alig látszik valami, Magyarországból, Budapestből, Kávászból, Várdából meg *szinte* semmi. Minden a horizont alatt marad, ezért erősen kell kapaszkodjak ebbe a *szintébe*, mert ha reggel belenézek a vízköves fürdőszobatükörbe, tényleg csak a *semmit* látom benne, és az ugyanolyan, mint az otthoni. Itt legfeljebb csak pirosabb a bőrre, és jobban izzad, de nem változott meg. Egy éve élek itt, erre jöttem rá. Állhatok az óceán partján, fürkészhetem a messzeséget, várhatok, ameddig akarok és amire akarok, a látóhatár alól nem fog felbukkanni semmi sem.

Amit prédikáltam, el ugyan nem hitték. Annyira azért senki se volt boldog Várdán, hogy komolyan vegyenek. Csak úgy tettek, mintha. Abban a vasárnap délelőtti egy órában a gyülekezeti tagok eljöttek, beültek a padokba, mint a fatöncök, és úgy csináltak, *mintha* hinnének nekem. Én meg úgy csináltam, mintha ezt a *minthát* hinném el. *Mintha* éppen csoda történne, a Szentlélek fehér galambja leszáll közénk, megnyílik a menny, és trombitálnak az angyalok.

Egy idő után már én se vettem komolyan magamat. Csak azt vettem komolyan, hogy a *mintha* rendesen takarjon, mert vékony nejlonfólia ez, könnyen kiszakad, könnyen fellebbenti a szél. De végső soron akár egy tescós

reklámújságból is prédikálhattam volna. Mindegy, ha azt nézzük, mi marad meg az emberek lelkében.

Egy lelkészt nem azért fizetnek, hogy kimondja az igazságot. Senki se szeret kényszerből tükörbe nézni. Márpedig remény csak ott születhet, ahol látszik, milyen sötét az éjszaka. Ezt sokáig nem tudtam. Azt hittem, a remény az, ha szépeket mondok. Pedig elég sötét éjszakákban éltünk. Talán éppen ezért nem látszott semmi. A sötétség befogadja a világosságot, csak attól még sötétség marad.

A teológián Barsai Kálmán gyakorlati teológiai professzor minden homiletika szeminárium elején krétával három vízszintes vonalat húzott egymás alá a táblára. A jó igehirdetés mindig három témáról kell szóljon, mondta, majd az első vonalra bökött: Jézus Krisztusról, másodsor Jézus Krisztusról, majd végül Jézus Krisztusról. A többi csak retorika és homiletika, jegyezzék meg, drága barátaim, egy életre.

Bár a homiletika és a retorika összetett, sok gyakorlatot igénylő diszciplínák, a falusi valóságban tényleg csak azt jelentik, hogy ha a szószékről negyven perc alatt háromszor elhangzik a *Jézus Krisztus*, akkor a többivel már olyan nagy gond nem lehet.

Kell még valamennyi *szeretõmennyeiatyánk, valljukmegbûneinket*, hozzá kevés *ingyenkegyelemből*, ízlés szerint, és egy csipet *legyenmegateakaratód*, és készen is vagyunk. Ezzel a recepttel kihúzzuk egy életen át, legfeljebb a műszálas kabátjaink rohadnak ránk, ha a lelkünk már nem tud.

A nagyapám, Weissmahr Ádám mindig azt mondta, hogy papot, kutyát hangjáért tartják. Hát én ugattam, ahogy csak tudtam. Nem is kellett rám jobb kabát. Nagyapám meghalt, mire lelkész lett belőlem, de a maga furcsa módján a kabátomra biztosan azt mondta volna, hogy tiszteletes. De nem abban az értelemben tiszteletes, hogy lelkésznek való, hanem tiszteletes, mint orvoson a köpeny, mészároson a kötény. Munkaruha, és mindenki attól piszkos, amivel dolgozik, vérfolt, sárfolt nem szégyen. Jó az a kabát, fekete, meleg, nem hivalkodó, hanem tiszteletes. Mifélenk, aki divatozik, azt kinézik. Te meg az Isten *Ígésével* dolgozol, neked árnyékban kell maradnod. Az Isten *Ígése* legyen a középpontban, te maradjál csak csöndben, az *Evangéliom* hangozzék a szószékről, de ne a te szavaid, mondta volna a nagyapám, mert vénségére ő tényleg elhitte, hogy amit egész életén át prédikált, az színigaz.

Egyházfenntartó járulékot soha az életbe' nem fizettek, nem is járnak űk templomba, csak most, hogy elhalt a Hajnalka, azért mégis jó lenne, ha rendesen lenne. Így mondták: elhalt. Mondtam nekik, hogy rendben, de akkor Hajnalka után visszamenőleg ki kell fizetni ötévnyi járulékot, ez a szabály, mert különben csak gyülekezeti tagokat temetek. űk nem fizetnek. Akkor, mondom, polgári szertartást kell választaniuk, és ez esetben menjenek az önkormányzatra. De nekik pap köll, mer' a Hajnalka megérdemli, és aszonták, hogy itten ingyé' van. Nincsen ingyé', csak a gyülekezeti tagoknak. De a Hajnalka református vót. Értem, de a gyülekezeti tag az az ember, aki jár templomba, fizeti az egyházfenntartó járulékot, vagyis nemcsak ingyeli az egyházi szolgálatot, de viseli a terheket is.

A Hajnalka nagyon kövér vót, mondta erre szinte suttogva a hűg, majd egy ruhazsebkendőt vett elő, és megtörölte a szeme sarkát. Szegénykém, mondta az anyja, és összekulcsolta a kezeit. Tiszteletes úr, maga nem is látta őtet. Segítsen rajtunk, kéérem, mondta, és felém lóbálta összekulcsolt kezeit. Nem tudtam eldönteni, hogy ez könyörgés vagy fenyegetés. Hajnalka anyjának vaskos ujjai halvány kolbászkákként fonódtak egymásba, úgy néztek ki, mint egy bikacsőkből fonott, vaskos bunkó. Újra meglóbálta az orrom előtt, segiccsen tiszteledőúr, a Hajnalka igazán jó ember vót. Ki kell fizetni az egyházfenntartót, mondom. Az mennyi? Háromezer-ötszáz egy évre. Az mennyi? Ötször háromezer-ötszáz. Az mennyi? Tizenhét és félezer, mondom. Ja, jóvan, mondja erre a Hajnalka nővére. Van nála egy piros vászonszatyor, beletúr, zörög valami nejlonnal, előhúz egy nagy, fekete pénztárcát, kivesz két tíezrest, tessék, mondja, és a kezembe nyomja a pénzt. A maradékot mög hagyja, jó lössz borraivalónak. Milyen borra, kérdezem. Ez nem étterem, mondom. Csak néznek rám. Két tagbaszakadt, elhízott nő. Teccik tudni, szegénynek fölönt a vérrög a fejibe, mondja az anyja. Meg cukros is vót, mondja a hűg.

Sose jártam még Kisaszódon. Egyutcás falu, jellegtelen házak, az önkormányzat előtt székelykapu meg egy kopjafa, rajta koszorúk, kicsit tovább a Reál ábécé, mellette a Beöntő nevű kocsmá, majd egy tizenkilencedik századi katolikus templom levert vakolattal és egy buszmegálló. Az útszélen lószar és elszóródott cukorrépák.

Hűsz-huszonöt ember jött el. Görbe, fonnyadt vagy túlsúlyos, piától búz-ló, nyomorult népség. Egész életükben az agyagos földet kaparásszák, a nők elhíznak és cukorbetegnek lesznek, nincs mit tenni, enni kell, meg a té-

vé, azt nézik, amit éppen adnak, a férfiaknak a szívére megy rá a kilátástalanság, bejárnak a városba, vagy a régi roncsot bütykölik hátul, az ólak mögött, hátha még beindul egyszer, de persze nem indul, és ha nem indul, majd hoznak helyette másikat. Legyintenek, állnak esténként a Beöntőben, ugyanazt isszák, ugyanazt szívják, egyformára szikkad az arcuk tőle az évek során, ugyanazok a fogaik hullanak ki, ugyanott fáj a derekuk, ugyanott dagad ki a heresérvük, messze vannak mindentől, a Somogyi dombság névtelen mélyedéseiben, télen rájuk telepszik a füst, nyáron a por, el vannak veszve térben és időben, de á, mindegy, legyintenek, régen több busz gyött, meg vót' a posta, most meg a fenye megette, á, mindegy, harákolnak és kiköpnnek, és ugyanúgy köpnek ki.

A falakra kiakasztott és a konyhakredenc üveglapjai mögé dugott családi fényképeken látszik, ott van már a csecsemők arcán, a gyerekek tekintetén, a menyasszonyok mosolyán, a férjek fejtartásában, az anyák és az apák ráncainak árnyékában: nincs különbség köztük, csak az egyik még kicsi, a másik már vén. Talán, ha máshová mennének élni, ha elköltöznének, de itt ilyen lesz az ember. A múlt és a jövő látszik a képeken, csak a neveket kell alattuk időnként cserélni.

Ha valamelyikük elhal, rögtön valaki a helyére kerül, a fiatalabb hajtás sarjad, ha letörik a száraz ág. A kis Szekeres nagy Szekeres lesz, az öreg Zókát leváltja a fiatal Zóka, a nagy Vimolából öreg Vimola lesz, és a kis Vimola lesz a nagy Vimola. A lány felváltja anyját a konyhában, és a fiú bütyköli tovább a tragacsot hátul, a szétszakadt fóliasátrak mögött.

És ha el is költöznének se lenne másképp, a városok repedezett betonján, a panellakások szűk falai között vagy egy dohos félházban valahol a városszélen. Hisz ugyan micsoda városok vannak arrafelé? Egykori mezőgazdasági majorságok, laktanyák, rég bezárt szénbányák köré felhúzott lakótelepek, rakétás és földgömbös játszóterekkel, Felszabadulás úttal és Lenin utcával, mintha még mindig az elmúlt negyven év volna, foszladozott, régi plakátok, amit sose tépett le senki.

Ezek a városok szénnel és árammal megerősakolt falvak, gyorsan és egyedül kellett felnőniük, miközben a lelkükben örökre megmaradtak annak, amik voltak. A főutcákat traktorkerékről lehullott trágya és sár piszkítja, a kertes házaknál disznókat tartanak, két Reál ábécé és két Beöntő kocsmá van, és egy vasbolt, ahol biciklit, kapát, ásót és permetezőszereket kapni. A művelődési házba hétvégenként ócska mulatóst jön játszani egy levitézlett banda a kilencvenes évekből, vagy gazdafórumot tartanak termékbemutatóval. A kultúra kimerül a hurka-kolbász fesztiválban és a

pálinkafőző versenyben, de föl se merül egy kamarakonzert, fotókiállítás vagy irodalmi est.

Elhalt a Hajnalka. Dülledt, vérekes szempárok bambulnak a koporsóra, látják, de nem hiszik el, vagy elhiszik, de nem értik, pedig biztos, hogy ők is el fognak. Összekulcsolt kezekkel egymás mellett topognak, mint a kisdíákok az ézvárón, nem is hallják, amit mondok, *feltámadás ígérete, utolsó napon, ingyen kegyelemből, Jézus Krisztus érdemeiért, tebenned bíztunk eleitől fogva, gyászoló testvérek – ezt félreértik*, egymásra néznek, ők ugyan nem testvérek, legfeljebb unokatestvérek harmad-negyed fokon, de inkább csak sógorok. *Keresztyén testvéreim*, mondom, erre leesik nekik, hogy ez egy válásos szófordulat, bólintanak, az egyik férfi leveszi a sapkáját, gyűrögeti, körülálljuk a gödröt, november közepe van, de még nem fagy, egész kellemes az idő, bár eléggé ködös-borongós, de nincs hideg.

Egyedül énekelek, néhányan próbálják követni, mintha emlékeznének valamire a gyerekkorukból, hogyan is vót, de a szájuk mozgása eltéved, hiába próbálják kitalálni a következő rímet, nem sikerül, rosszul nyomják meg a sor végét, az egészből csak valami motyogó dünnögés lesz.

Leeresztik a koporsót, a sírásók lapátolják a ragacsos földet, huppog a deszkákon. Általában ilyenkor szokták elsírni magukat, de nem nézek körbe, megtelik a gödör, elegyengetik a hantokat, jönnek a koszorúk, művirág, krizantém, *fájó szívvel, sosem felejtünk, szerető édesanyád, nagybátyádék, öcsi-ék*, helyére kerül a fejfa is, a lapát nyelével ütik be a puha földbe, *gyászoló testvéreim, miatyánk, aki a mennyekben vagy, hiszek egy istenben, mindenható atyában, harmadnapon feltámadt, dicsőség néki örökkön-örökké*, ámen.

Invitálnak, hogy menjek a halotti torra, ha sietnem is kell, majd csomagolnak süteményt meg valami húst is, csak menjek be kicsit, mondják kipirulva, láthatóan megkönnyebbülve, túlvannak rajta, menjek be kicsit, unszolnak, koccintsunk. Mint egy disznóvágás után, jutott eszembe, saját szőlőből van, dicsekszenek, és már nyújtják is. Egy pohár, két pohár, elég savanyú és büdös, nem ihatok többet, még vezetek, mondom, próbálok elhárítani, de aztán harmadik pohár, mire nagy nehezen elindulok, már négy pohár, kissé billeg alattam a világ, majd nem belelépek az árokba, savasat bőfögök fel.

Egy teli nejlonszatyor süteménnyel behuppanok a kocsiba, úgyse lesz rendőr, gondolom, ezeken a harmadrendű utakon soha, ide még a pap se jár el temetni, belenézek a visszapillantóba, és kicsit elnevetem magam, majd elfordítom a slusszkulcsot a zárban. Integetek, ahogy kihajtok az útra, visszaintegetnek. Mintha rokonok volnának, kettő rövidet dudálok.

Megfájdul a fejem, mire hazaérek. Angéla megvárt az ebéddel. November közepe van, közeledik az advent, de még semmi jele annak, hogy nonsokára magamra főzök, és lövöldözöm az üres parókián.

Anyám hívott, estére haza kell menjek, mondja. Mikor jössz vissza? Maximum két nap, semmi kedvem tovább maradni Szolnokon. Elém teszi a levest. Hiányozni fogsz, mondom. Szeretlek, mondja, hozzám lép, és magához szorítja a fejemet. Nemrég zuhanyozhatott, meleg a bőre, érzem a melleit, egyből elmúlik a fejfájásom.

Angéla teste olyan, mint egy hangszer, egy behangolt cselló, feszülnek rajta a húrok, magamhoz szorítom, belecsókolok a hasába, lassan lehúzom a szoknyáját, beszívom az illatát, buja trópusi erdő, ebéd helyett szeretkezni kezdünk, sűrű, nehéz virágillat, fűszeres, olajos föld, kábító pára, a konyhaablakon át megláthatnak, de erős az óceán zúgása, pálmák a szélben, fehér partok, türkizkék vízben lebegő parányi szigetek, színes madarak, korallok között úszó csillogó halrajok.

Persze a valódi trópus nem ilyen.

November, szombat délután, temetés után, sáros betonút, fóliaszínű ég, szemerkélő eső, újságpapírba csavart éthordó, megroskadt, beázó tető és a házak közé szorult szénfüst kénes gomolygása.

Én most itt vagyok a valódi trópusokon, és ez nem az édenkert. Kevés unalmasabb és egyhangúbb tájéka van a földnek, mint egy apró sziget a meleg tengervízben. Kívülről szép, de szegény Robinson, talán csak egy sivatag lehet ennél unalmasabb, vagy az Antarktisz.

Ha pedig mégis az éden volna, akkor az éden nyomorult hely. Az emberek együgyűek, szutykosak, igénytelenek, a partokat elborítja a szemét, a műanyagot a viskók előtt égetik el, vagy mindennel együtt behajigálják a tengerbe, mert á, nem számít, majd elviszi az áramlat, mondják.

Két-három évesen cigaretta lóg a gyerekek szájából, cukros üdítőket isznak, mire felnőnek, már egy szál foguk se marad. A nők csak főznek, esznek és szülnek, és amikor senki se látja, üvöltöznek a férjeikkel, akik negyven után, de még ötvenen innen rákban, fertőzésben vagy balesetben halnak meg. A trópusoknak égett műanyag- és rothadásszaga van.

Szinte úgy tűnt, hogy mi hamarosan tényleg férj és feleség leszünk, és jönnek majd a gyerekek is, legalább kettő, de még inkább három, mert egy református lelkész egész élete szolgálat, és a szolgálat az Isten ígéjének szüntelen hirdetése, és egy jó igehirdetésnek mindig három része van: József Kazim, Jakab Kazim, Júlia Kazim. *Mintha* mindez valóság lehetne. Csak az a baj a *minthával*, hogy vékony fólia, könnyen kiszakad.

Akkor még nem tudtam, hogy hamarosan itt kötök ki. Hogy hamarosan elhagy Angéla, a Köszméthy utcában anyám, a redőnyzsinórba kapaszkodva hamarosan felmászik arra a vacak kis asztalra ablakokat pucolni. Akkor még nem tudtam, hogy hamarosan megtapasztalom, milyen is a valódi trópusi táj.

Letörtem a légpuska csövet, felhúztam, és új golyót tettem bele. Felálltam a székből. Mint egy vadász, füleltem. Búg a hűtőszekrény a konyhában, kattog az óra a nappaliban, kint elhúz egy autó a ház előtt, ugat egy kutya, a hangja visszhangzik a völgyekben.

Mezítláb olyan halkán osontam az ajtóhoz, ahogy csak tudtam. Ropantak a csontok a lábfejemben. Kiléptem a küszöbön az előszoba hideg kövére. Vállamhoz szorítottam a puskát. Célba vettem a lelógó lámpa búróját. Túl könnyű, gondoltam. Feljebb emeltem a csövet. Mint egy céllövöldében, csak a pálcika most a villanykábel lesz.

Beszívtam a levegőt. A szívverésem ritmusára enyhén mozgott a kezem. Figyeltem a dobbanásokat. Egyenletes ritmusban követték egymást. Kettő között kell lőjek. Újra céloztam. A mutatóujjam enyhén rányomott a ravaszra. Kint az úton elzúgott egy busz, utána csönd lett. Bumm.

A golyó elvétette a lámpazsinórt, és belefúródott a plafonba. Újratöltöttem. Bumm. Ez a lövés súrolta a kábelt, belengett tőle a lámpa. Újra felhúztam a puskát, de a lengés miatt túl nehéz volt célra tartani. Lejjebb engedtem a csövet. Bumm.

A villanykörte szétdurrant, szanaszét repültek a szilánkjai. Mámoros öröm fogott el, *mintha* rájöttem volna a megoldásra. Azt nem tudtam, hogy miféle megoldás lenne ez, de boldog voltam, tényleg, mint egy a kisgyerek a céllövöldében, aki a pálcika helyett a sörös dobozt találja telibe, és a lyukon át mindent beterít a sárga, ragacsos lé.

Újratöltöttem. Óvatosan odalopóztam a konyhaajtóhoz. Benyitottam, és célba vettem a lámpában a villanykörte. Akkor legyen sötétség, gondoltam.